

РЕШЕНИЕ

№ 26507

гр. София, 05.08.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в
публично заседание на 11.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **6784** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК). във връзка чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба Я. У. ал Н., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 2858/31.03.2025 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, с което му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са наведени оплаквания, че административният акт е незаконосъобразен, като постановен при съществено нарушение на административно-производствените правила, противоречащ на материално-правните разпоредби. Изложени са доводи, че административният орган не е изследвал бежанската история в светлината на общото положение в страната по произход, в която е налице въоръжен конфликт. Счита се, че са налице основателни опасения за живота и сигурността на чужденеца, ако бъде върнат в С.. Излага съображения, че не е взет предвид уязвимия му статут, тъй като е непридружен непълнолетен. Моли решението да бъде отменено, със законните последици от това.

В проведеното по делото съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован не се явява лично. Представява се от адв. Т.- М.. Която поддържа жалбата на основанията, изложени в нея. Моли оспорвания административен акт да бъде отменен.

Ответникът, председателят на ДАБ, редовно призован, представлява се от юрк. Х., който оспорва жалбата. Моли съда да отхвърли жалбата на основанията, посочени в административния акт.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото

доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало с молба вх. № ВР-13- 1578/09.09.2024 г., за международна закрила, подадена от жалбоподателя до ДАБ при МС. На същия ден е съставен регистрационен лист (л. 76), в който е отразено, че кандидатът е гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място], С., етническа принадлежност- арабин, религия-мюсюлманин-сунит, неженен. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като той не е представил документ, удостоверяващ самоличността му.

Я. У. ал Н. е непридружен непълнолетен по смисъла на § 1, т. 4 от ДР на ЗУБ. В хода на административното производство чужденецът се представлява от адвокат, назначен с решение на председателя на Националното бюро за правна помощ и от социален работник от отдел „Закрила на детето,,“, назначен със заповед на директора на дирекция „Социално подпомагане“ по местоживеене.

Кандидатът е запознат срещу подпис на 09.09.2024 г. с указания относно реда за подаване на международна закрила, който ще следва, за правата и задълженията на чужденците, търсещи международна закрила както и допълнение към тях. Запознат е още срещу подпис на същата дата и с информация за задълженията на чужденците, настанени в центровете на ДАБ, както и с информация за обработване на лични данни на чужденци, търсещи закрила.

На 09.09.2024 г. до Я. У. ал Н. е изпратена и поканена за провеждане на интервю (л. 77).

На проведеното на 30.10.2024г. интервю, за което е съставен протокол с рег. № 508762 (л. 46 и сл.), с участието на преводач, кандидатът е заявил, че е напуснал С. нелегално през пролетта на 2024 г. с помощта на трафикант в посока Турция, откъдето през август месец същата година влиза незаконно Република България. По време на интервюто с чуждият гражданин заявява, че е напуснал С. заради войната и желанието да продължи обрзованието си. Посочва, че условията за живот били много лоши и има конфликти и война в страната му по произход. Разказва, че е живял и роден в [населено място], но е живял в [населено място]. Твърди, че е учил до трети клас в [населено място], но е прекъснал обучението си заради войната. Заявява, че са живеели в лагер на име „Ф.“, защото къщата им била бомбардирана по време на войната. Уточнява, че бил изпратен от родителите си за да направи събиране и да осигури бъдещето си. Допълва, че финансово нямали възможност да живеят на място различно от лагер за бежанци. Посочва, че в [населено място] обл. Идлиб живеят родителите му, двама братя и четири сестри, а в Германия има брат и сестра, но не желае да отиде при тях. Разказва, че сам е взел решението да напусне С. и неговите родители са го подкрепили, защото нямал бъдеще и сигурност в страната му по произход. Пояснява, че желае да получи български документи и да направи събиране на семейство в Република България.

Чуждият гражданин декларира, че не е имал проблеми, основани на етническата му принадлежност и изповяданата от него религия в страната му по произход. Разказва, че не е имал проблеми с официалните власти, армията и полицията в С.. Твърди, че никога не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан. Декларира, че не е заплашван лично и никога не му е оказвано физическо и/ли психическо насилие в държавата му на произход. Изрично заявява, че иска да остане в България, да получи закрила и да може да работи.

Изискано е становище от ДАНС, в отговор на което, с писмо рег. № 508762 от 24.10.2024 г. (л. 50) директорът на специализирана дирекция "М" - ДАНС, уведомява председателя на ДАБ-МС, че към момента ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на лицето в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

Със становище от старши експерт в отдел „ПМЗ-РПЦ-С.,[жк]до председателя на Държавна агенция за бежанците на Министерски съвет е направено предложение на чужденеца да се откаже

предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут (л. 36).

С оспореното в настоящото производство Решение № 2858/31.03.2025 г. председателят на ДАБ-МС, на основание чл. 75 , ал. 1, т. 2 и 4, вр. с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Я. У. ал Н.. Приел е, че по отношение на кандидата не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, а именно: по причини основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Счел е още, че сред изложените от сирийският гражданин в интервюто причини за напускане на страната си на произход, не се обективират твърдения за физическо или психическо насилие, законови административни, полицейски или съдебни мерки, които да представляват действия насочени лично към него. Прието е от административния орган, че не се заявява чуждият гражданин да е преследван поради етническата или религиозната си принадлежност в страната си по произход, както и че твърденията му не съдържат информация за осъществено спрямо него преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ, както и риск за бъдещо такова.

В оспореното решение е прието още, че търсеция международна закрила е напуснал страната си по произход заради желанието си да дойде в Република България по изцяло лични причини. От заявените в хода на административното производство факти, административният орган е заключил, че не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение, както и липсват законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 от ЗУБ, поради което искането в частта за предоставяне на статут на бежанец е отхвърлено като неоснователно.

В хода на административното производство не са установени основанията за закрила по чл. 9, ал. 1, т. 1-2 от ЗУБ. Молбата е разгледана и във връзка с възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ – предоставяне на хуманитарен статут при наличие на тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие, в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт в страната на произход на кандидата. Твърдения, релевантни с горепосочената норма от ЗУБ сирийският гражданин не е направил. Въз основа на заявеното от последното, ответникът е направил извод, че не може да се формира такъв, че чужденецът е бил принуден да напусне или да остане извън страната си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание.

На следващо място издателят на заповедта е направил извод, че Я. У. ал Н. не е напуснал страната си по произход, поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, не са налице и данни, че търсеция международна закрила е заплашен от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, тъй като не е заявил наличието на проблеми, както с официалните власти, така и с която и да било групировка на територията на С.. Спрямо сирийския гражданин не съществува и бъдещ или евентуален риск от тежки посегателства, поради което не са налице законовите предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ.

След извършен анализ на информацията за обстановката в С., изложена в справки с вх. вх. № МД-02-78/03.02.2025 г. и справка с вх. № МД-02- 159/14.03.2025 г., изготвени от дирекция „Международна дейност“, ДАБ при МС, административният орган е приел, че не може да се направи обоснован извод, че в момента е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на С., като посочените инциденти са спорадични актове на насилие и като такива не могат да се оценяват като въоръжен конфликт. От анализа на цитираната

информация, ответникът е направил извод, че въпреки оценяването на положението в страната като несигурно и напрегнато, не следва насилието във всички части на държавата да се определя като безогледно, както и че инцидентите имат определени цели, но не са в състояние да предизвикат масов ефект.

Административният орган е взел предвид и положението на ненавършилото пълнолетие лице. Съблюдавайки принципа за висшия интерес на детето, заложен

в Конвенцията на ООН за правата на детето, е установил, че за молителя не съществува риск за сигурността му на територията на обичайното му пребиваване. Приел е, че предвид липсата на релевантни основания, не се откриват и обективни възпрепятстващи пречки за завръщане на сирийския гражданин в С. при семейството му.

В заключение, в обжалваното решение е прието, че по отношение на чуждия гражданин липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. В следствие на цялостната оценка на всички факти относно личното положение на молителя е категорично установено, че чужденецът не е имал обективни причини за напускането на С.. Същевременно с това е установена и липсата на конкретни относими към личното положение факти и обстоятелства по молбата.

Процесното решение е връчено на жалбоподателя на 17.04.2025 г., а жалбата срещу него е подадена до Административен съд София – град на 25.04.2025 г.

По делото са представени доказателства относно променената обществено-политическа обстановка в С., видно от които е свален режима на президента Б. ал А., а именно справки вх. № вх. № МД-02-78/03.02.2025 г. и справка с вх. № МД-02- 159/14.03.2025 г. относно С..

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от лице имащо правен интерес от оспорването на процесното решение, в законоустановения срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет на осн. чл. 48, т. 1 от ЗУБ. Решението е издадена в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

От приетите по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. Видно от представения протокол от проведеното интервю, то е проведено на заявления от кандидата език, който изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон. Изложеното определя спора като материалноправен относно наличие на основания за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ въз основа на елементите от личната бежанска история на кандидата, обсъдени съобразно актуалната ситуация в страната му на произход.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец,

който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Понятието "преследване" е дефинирано в чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от с.з., като нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост, като съгласно ал. 5 действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, която би довела до извършване на деяния по чл. 12, ал. 1, т. 1- 3. Наличието и основателността на опасенията следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произхода на преследването, дали то води до нарушаване на основни права на човека, както и закрилата, която може да се получи от държавата по произход.

В настоящия случай, правилно административният орган е преценил, че при проведеното с жалбоподателя интервю не се установява спрямо него да е било осъществено визираното в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут, а и самият той не е заявил конкретни обстоятелства, въз основа на които да може да се направи извод за опасение от преследване, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група.

Ето защо, преценката на административния орган, че изложените от кандидата мотиви за напускане на страната му по произход не са правно значими за търсената защита, са обосновани. Я. У. ал Н. изрично е заявил, че не е бил насилван по никакъв начин или заплашван, че спрямо него не е било осъществено преследване от държава, партии или организации и недържавни субекти в страната му на произход. Основният мотив, който кандидатът за закрила изтъква за напускането на С., е желанието му да живее извън С. поради общото положение на несигурност в страната.

С оглед данните за падане на режима на Б. А., правилно административният орган е приел, че в момента не е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на С., както и че посочените инциденти са спорадични актове на насилие и като такива не могат да се оценяват като въоръжен конфликт.

В случая не се установява на оспорвания да са били нарушени основни човешки права, до такава степен тежки по своето естество или повтораемост, за да се приеме, че е налице преследване по смисъла на относимите правни норми. Освен това, принадлежността към определена социална група, сама по себе си не е достатъчно основание за да се приеме, че е налице преследване на дадено лице, а оттам и да се предостави статут на бежанец на това лице.

В действителност, жалбоподателят не е бил заплашван, върху него не е било оказвано насилие, не е осъждан и не е бил преследван от официалните власти, в т.ч. и по етнически или религиозни причини в С.. Не са ангажирани доказателства член на неговото семейство да притежава статут на бежанец, което изключва възможността да му се предостави деривативен такъв, съгласно чл. 8, ал. 9 от ЗУБ. При това положение, изводът на административния орган за неоснователност на искането на Я. У. ал Н. за предоставяне на статут на бежанец се явява законосъобразен.

На следващо място, правилно е прието, че в случая не са налице и материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут, които са дефинитивно изброени в чл. 9, ал. 1, т. 1- 3 от ЗУБ и чл. 15, т. а- в от Директива 2011/95/ЕС ЕС на Европейския

Парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила.

За да се установи наличието на тези предпоставки е необходимо да бъде събрана и обсъдена надеждна информация за страната на произход на търсещия закрила. В тази връзка, ситуацията в С. непрекъснато се променя, но от представените и приети, като доказателства по делото справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, не се установява наличие на въоръжен конфликт в тази страна, достигащ граници, представляващи заплаха за живота и здравето на цивилното население.

Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело C-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Понастоящем с член 40 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета, Директива 2004/83/ЕО е отменена, но текстът на член 15 от последната е преповторен в текста на член 15 от Директива 2011/95/ЕС, поради което и тълкуването, дадено с Решение от 17.02.2009 г. по дело № C-465/2007 г. на Съда на Европейския съюз, е запазило своето значение.

В случая, от приетите по делото доказателства, не се установява, че към настоящия момент на цялата територия на С. конфликтът достига до ниво, пораждащо сериозни и потвърдени основания да се смята, че търсещият закрила, върнат в С., в конкретен регион, поради самия факт на присъствието си на територията се излага на реална опасност да претърпи тежки заплахи срещу живота или личността си. Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ въз основа на информацията, съдържаща се в справки вх. № МД-02-78/03.02.2025 г. и справка с вх. № МД-02- 159/14.03.2025 г. относно обстановката в С., като е приел, че към момента не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт на

територията на цялата страна. Въпреки че в някои части на страната положението е несигурно, не следва насилието във всички части на държавата да се определя като безогледно. Атаките от страна на някои райони са спорадични и като такива не могат да се оценят като въоръжен конфликт. Установено е, че въпреки нестабилността в определени части от Д., нивото на безогледно насилие в столицата, не е изключително. В конкретния случай не се установява спрямо кандидата да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. той ще бъде изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна на предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Нещо повече, в страна са започнали, помирителни процеси, свързани най-вече с призивите на временното правителство на джихадистка групировка "Х. Т. аш Ш." за реинтеграция на всички воювали в миналото групировки в мирния процес. Както беше посочено, в С. е налице вътрешен конфликт и има случаи на насилие, но то не обхваща цялата територия на тази държава. Районът на големите градове са зона, контролирана от правителството. От 2020 г. конфликтът се приема за такъв в застой, при който фронтовите линии остават относително стабилни. Въпреки регистрирани случаи на насилие, тези случаи не могат да бъдат определени за достигащи нивото, разглеждано в Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския съюз по дело С-465/07. От информацията в справките става ясно, че дори и да се приеме наличие на въоръжен конфликт в С., то същият явно не е повсеместен. Съответно не може да се счита, че със самото си присъствие в дадена провинция, съответно населено място, кандидатът ще бъде изложен на тежки заплахи срещу живота или личността му поради безогледно насилие вследствие на въоръжения конфликт.

Във връзка с горното, следва да бъде отбелязано, че съществуването на въоръжен конфликт в страната на произход на търсещото закрила лице не е предпоставка във всички случаи да се предоставя хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Преди прилагането на визирания законов текст се изисква оценка на конкретния случай, каквато е извършено от административния орган и правилно е формиран извод, че визираната разпоредба от ЗУБ не намира приложение спрямо чужденеца.

Към настоящия момент в С. не е налице ситуация на изключително безогледно насилие. Не се установяват данни понастоящем конфликтът там да е на нива, обосноваващи извод за съществуване на реален риск чужденецът непременно да понесе тежки посегателства. В тази връзка лицето изрично е посочил, че не е бил жертва на насилие и не са били отправяни заплахи срещу него или семейството му. От данните по преписката не може да се направи и извод, че личното и общественото положение на жалбоподателя го поставят в такава рискова група, чиято дейност да го изложи на неблагоприятни последици на фона на съществуващия конфликт в страната по произход и спорадичните проблеми със сигурността там.

Независимо от несъмнено несигурната и усложнена обстановка в С., съвкупната преценка на данните от приобщените по делото справки относно ситуацията в тази държава, действително не налагат извод за безогледно насилие в държавата на произход по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, което би поставило чужденеца в реална опасност да претърпи тежка заплахата срещу живота или личността си единствено поради факта на присъствието си на територията на тази държава, без значение от личното му положение. В допълнение следва да бъде посочено, че Я. У. ал Н. не споделя конкретни обстоятелства, които да са представлявали непосредствената заплахата за живота и

сигурността му в С.. Освен това обстоятелството, че родителите му продължават да живеят в С., обосновава извод за липса на притеснение у тях. Предвид изложеното правилен е изводът на административния орган за липсва на основание за предоставяне на хуманитарен статут, засегнато в специалната хипотеза на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Що се касае до становището, дадено от ВКБООН през декември 2024 г. относно връщане в Сирийската Арабска Република, настоящият съдебен състав счита, че представените в настоящото производство справки за актуалната общественно-политическа обстановка в С. са по-актуални от становището на ВКБООН от декември 2024 г., публикувано непосредствено след промяната на режима в С., поради което настоящата съдебна инстанция следва да съобрази изводите си именно с тях. В този смисъл е и становището на ВКБООН, като препоръката в него е „до надеждна информация, която да позволява оценка“ на ситуацията. Съгласно приложените справки след падането на режима на Б. А. цялостната обстановка в С. се нормализирала, като е посочена статистика на прибрали се в С. сирийци, а също и на вътрешно разселени лица, които са се завърнали по домовете си. Има данни за широка мрежа от услуги, обществени центрове, които предоставят помощ и съдействие на завръщащите се лица.

Предвид обстоятелството, че чужденецът е непридружен непълнолетен, административният орган в хода на административното производство са съобразени неговите интереси. Назначен е служебен защитник, който го е представлявал пред ДАБ. Съобразно изискването на чл. 15, ал. 6 от Закона за закрила на детето /ЗЗкД/ е уведомена компетентната дирекция "Социално подпомагане", като при интервюирането на непълнолетния е присъствал социален работник. В тази връзка, компетентният орган е заключил, че най- добрия интерес на детето изисква то да живее в семейна среда, за него да се грижат родителите му, заедно с братята и сестрите си.

Настоящият съдебен състав изцяло възприема този извод. Жалбоподателят не владее български език, не учи и това възпрепятства интеграцията му в страната. Той няма роднини на територията на България, няма приятелски и социален кръг, който да го подкрепя. Възможността да продължи образованието си на език, който владее е по – добра в С., по-добри са и социалните и културни перспективи за развитие. Както се посочи по- горе, в С. няма вътрешен въоръжен конфликт и не съществува риск за живота и здравето на завърналите се в страната цивилни лица. Съгласно чл. 6а от ЗУБ и съображение 18 от Преамбюла на Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13.12.2011 г. относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила /Директива 2011/95/ЕС/ и съображение 33 от Преамбюла на Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26.06.2013 г. относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила, както и чл. 24, § 1 и § 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз, а разбира се и чл. 3, § 1 и сл. от Конвенцията за правата на детето на Организацията на обединените нации /приета на 21.11.1989 г., обн. ДВ бр. 55/1991 г., в сила от 03.07.1991 г./, поставят висшия интерес на детето, като водещ императив във всяко касаещо го производство, в частност - налагат при прилагането на ЗУБ първостепенно значение да има най-добрият интерес на детето. Според чл. 6а от ЗУБ, преценката за най- добрия интерес на детето се извършва в съответствие с разпоредбите на /ЗЗкД/, като по аргумент от препращащата разпоредба на § 1, т. 11 от

ДР на ЗУБ, във връзка с § 1, т. 5 от ДР на ЗЗкД, най- добрият интерес на детето е преценка на: а/ желанията и чувствата на детето; б/ физическите, психическите и емоционалните потребности на детето; в/ възрастта, пола, миналото и други характеристики на детето; г/ опасността или вредата, която е причинена на детето или има вероятност да му бъде причинена; д/ способността на родителите да се грижат за детето; е/ последиците, които ще настъпят за детето при промяна на обстоятелствата; ж/ други обстоятелства, имащи отношение към детето. При отчитане критериите по § 1, т. 5 от ДР на ЗЗкД, въз основа което следва да се приеме, че най- добрият интерес на детето е запазване целостта на семейството, благоденствието и социалното му развитие, което може и следва да бъде постигнато чрез завръщане на непълнолетния в страната му по произход при родителите му, които живеят в С..

Същевременно, най- добрият интерес на детето не е въведен от законодателя като задължителна предпоставка за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9 ЗУБ, нито е определен като условие за предоставяне на субсидиарна закрила в глава V от Директива 2011/95/ЕС, поради което не представлява самостоятелно и достатъчно основание за предоставяне на международна закрила, при липса на материалноправните предпоставки за предоставяне на такъв вид закрила, предвидени от българския и европейския законодатели, какъвто е разглеждания случай. Съблюдаването на най-добрия интерес на детето се изразява в система от специфични мерки, съпътстващи производството, и не би могло да се интерпретира като императив за предоставянето на закрила без оглед на изискванията по специалния закон /така вж. Решение по адм. дело № 3843/2024 г. на Трето отд. на ВАС/.

Предвид изложеното, като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното обосновава извод за неоснователност на жалбата, поради което същата следва да бъде отхвърлена.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от чл. 81 ГПК във връзка чл. 144 АПК, съдът не дължи произнасяне по този въпрос.

Така мотивиран на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Я. У. ал Н., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 2858/31.03.2025 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ